

Tajik Mark

1 Ибтидои Инчили Исои Масеҳ, Писари Худо, Чунон ки дар суҳафи анбиё навишта шудааст: Инак, Ман қосиди Худо пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад. Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ўро рост кунед. Яҳъи Таъмиддиҳанда дар биёбон зоҳир шуд ва барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард. Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Ўрдун аз вай таъмид меёфтанд. Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳурд. Ва мавъиза карда, меғуфт: Аз паси ман Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, даволи пойафзоли Ўро воз кунам; Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ў шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод.

Дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи Чалил омада, дар Ўрдун аз Яҳъё таъмид ёфт. Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва Рӯҳро, ки монанди кабутаре бар Ў нозил мешавад. Ва овозе аз осмон даррасид: Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, хусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст.

Пас аз он фавран Рӯҳ Ўро ба биёбон бурд. Ва Ў чиҳил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ўро меозмуд; бо даррандагон рӯз меғузаронд, ва фариштагон Ўро парасторӣ мекарданд.

Пас аз он ки Яҳъё таслим карда шуд, Исо ба Чалил омад ва Инчили Малакути Худоро мавъиза кард, Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: Тавба кунед ва ба Инчил имон оваред.

Ва чун аз канори баҳри Чалил меғузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд. Ва Исо ба онҳо гуфт: Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам. Дарҳол онҳо тӯри худро монда, аз паи Ў равона шуданд. Чун аз он чо каме пеш рафт, Яъқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд, ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қақ бо коргарон гузошта, аз паи Ў равона шуданд.

Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд: ва дере нагузашта Ў дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан шурӯъ намуд. Ҳама аз таълими Ў дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрар таълим меод, на ҳамчун китобдонон. Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръёд зада, гуфт: Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қуддуси Худо! Исо вайро манъ карда, гуфт: Хомӯш шав ва аз вай берун ой! Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд. Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дарачае ки аз якдигар мепурсиданд: Ин чист? Ин чӣ таълимоти навест, ки Ў ба арвоҳи палид

низ боқудратона амр мефармояад, ва онҳо ба Ў итоат мекунанд? Ва овозаи Ў зуд дар тамоми сарзамини Чалил паҳн шуд.

Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд. Модарарӯси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд; ва дарҳол Ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд. Ва Ў наздик шуда, аз дасти вай гирифт бархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Бегоҳӣ, ки офтоб фурӯ рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ў оварданд. Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд. Ва Ў бисъёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтдор буданд, шифо бахшид ва бисъёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт. Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ў шитофтанд; Чун Ўро ёфтанд, гуфтанд: Ҳама Туро мечӯянд. Ў ба онҳо гуфт: Ба деҳоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадаам. Ва Ў дар тамоми Чалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Махавие назди Ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ. Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худо дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: Меҳоҳам, пок шав! Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид. Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд ва ба вай гуфт: Зинҳор, ба касе чизе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани шуд он чи Мусо фармудааст, тақдир кун, то ба онҳо шаҳодате гардад. Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дарачае ки Ў дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр, дар ҷойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ў меомаданд.